

[Elmqvist.]

hed, at give en udvidet Adgang til at lukke Dørene. Vi tror fra vor Side, at vi hermed tjener Offentlighedsprincippet i Retsplejen paa den allerbedste Maade, saa sandt som man altid gavner en Sag ved at fjerne Udvæksterne og bevare det gode og det sunde. Og det er netop det, der har været vor Hensigt med disse meget maadeholdne Forslag til en udvidet Adgang for Domstolene til at lukke Dørene. Jeg maa maaske i denne Forbindelse yderligere tilføje, at vi ogsaa har gentaget vort Forslag fra i Foraaret, hvorefter Fotografering og Tegning af de i Retten optrædende Personer er ubetinget forbudt. Vi mener, at saadan Tegning og Fotografering, hvad enten det er af tiltalte eller af Vidner, tjener intet berettiget Retsformaal; det er en Utilbørlighed baade mod den ene og den anden, og vi foreslaar det derfor positivt forbudt.

Det andet store Spørgsmaal, som Konservativ og Venstre i Udvalget er enige om, er Sagførerordningen, som den ærede Ordfører omtalte det. Paa enkelte Omraader vedrørende Sagførervæsenets fremtidige Ordning er dog alle Partier enige. Jeg ønsker at nævne et saadant enkelt Spørgsmaal, som alle vel har givet deres Tilslutning til, men hvor Tilslutningen ikke er sket ubetinget, men er sket med et vist Forbehold fra det ærede Medlem Hr. Vejens og min Side. Det gælder Fællestiteln for Sagførerne. Denne Titel foreslaas i Modsetning til det oprindelige Regeringsforslag at skulle være Sagfører. Det ærede Medlem Hr. Vejen og jeg har ikke villet stille Ændringsforslag her, men vi har dog, saaledes som det fremgaar af Betænkningen; ønsket, at man havde kunnet enes om den Titel, som Sagførerstanden selv har ønsket, nemlig Titelen „Advokat“, og jeg har Indtryk af, at den højtærede Justitsminister ganske deler dette Ønske. Justitsministeren har, som jeg omtalte, selv foreslaaet det i sin Tid, og jeg tror egentlig ikke, at han har skiftet Standpunkt paa dette Omraade. Det er naturligvis ikke noget stort Spørgsmaal, jeg her berører, men jeg ønsker alligevel at bemærke, at jeg kan ikke forstaa, at man, om jeg saa maa sige, nænner fra Udvalgets øvrige Medlemmers Side at være saa haard overfor Sagførerne at sige nej til dette Ønske, som er umaadelig berettiget, idet det giver Sagførerne en lignende Titel som den, de øvrige Udøvere indenfor Retsplejen har: Rigsadvokat, Statsadvokat og Politadvokat. Jeg beklager dette Standpunkt, og det saa

meget mere, som jeg tror, at hvis man virkelig ønsker en fælles Titel indført for Sagførerstanden — og det er det, man gør —, herom kan der baade siges pro et contra, det indrømmer jeg, men det skal jeg ikke komme ind paa i Dag, men hvis man virkelig ønsker en fælles Titel indført, vilde man efter min Mening fremme, at en saadan fælles Titel hurtigt blev effektiv, netop ved at vedtage Titelen „Advokat“. Vedtager man denne Titel, er det ganske givet, at adskillige Overretssagførere og Landsretssagførere, maaske endogsaa Højesteretssagførere, straks vilde antage denne Titel, idet det ikke vilde betyde, at de gik ned til en lavere Titulatur. At Landsretssagførere og Overretssagførere derimod, naar de i Øjeblikket har erhvervet en i Forhold til Titelen Sagfører i det almindelige Omdømme højere Titel, frivilligt skulde anlægge den lavere Titel, turde dog vist enhver forstaa vilde være ganske udelukket. Jeg skal, som sagt, indskrænke mig til disse Bemærkninger om dette Spørgsmaal, idet jeg i øvrigt udtaler Haabet om, at der i det andet høje Ting vil blæse en noget mildere Vind for dette Ønske fra Sagførerstandens Side. Jeg vil blot endnu henvise dem, der maatte interessere sig for, hvad der kan siges om dette Spørgsmaal, til en udmærket Artikel herom af Overretssagfører Sachs i Sagførerbladets Novemberhæfte, hvori der fremføres en Række vægtige Argumenter netop for Titelen Advokat.

Hvad Sagførerordningen i øvrigt angaar, er Konservativ og Venstre altsaa enige om, saaledes som Ordføeren har gjort Rede for, at foreslaa en Ordning, hvorefter Prøven for Højesteret bibeholdes for de Sagførere, der vil have almindelig Mødeberettigelse, men at der samtidig gives de Sagførere, der har haft Adgang til at procedere for Landsretten i 8 Aar, og som har procederet i mindst 32 Sager, Adgang til at procedere for Højesteret i de Sager, de har procederet for deres Klienter for Landsretten. Ved dette Krav, 8 Aars Virksomhed og 32 førte Sager, skabes der efter vor Mening en vis Garanti for, at vedkommende virkelig har en vis Rutine i den mundtlige Procedure, og ved denne Ordning vises der derhos Befolkningen det Hensyn, som den har berettiget Krav paa. Det er nemlig ganske urimeligt, at en Mand, naar han har haft en Sagfører, der til hans fulde Tilfredshed har procederet hans Sag ved Landsretten, og som i øvrigt har hans Tillid, skal tvinges til at gaa til en af de nogle og tredive Højesteretssagførere, vi har her i Landet; thi flere har vi